

Bidrag til. Ogsaa heri ser jeg en Begrundelse for ikke at gaa til en Nedsættelse af Statstilskuddet til Kasserne i Almindelighed og da navnlig ikke i en Krisetid, hvor det vil være vanskeligt at forhøje Kontingenterne, hvad der kan blive nødvendigt, naar Kasserne skal kunne paatage sig den Opgave, som her stilles.

Regeringen har forladt det Standpunkt, den har haft tidligere i denne Sag, og hele det Grundlag for en Lovgivning, som ikke er bragt i Forslag af andre Partier, men af det Parti, der nu har Regeringsmagten her i Landet. Denne Lovgivning har nu virket i en Aarrække, og jeg vilde langt have foretrukket, hvis man mener at kunne paapege visse Mangler ved den Ordning, der blev vedtaget i 1924, at der da var blevet foretaget en Undersøgelse af denne Ordning, saa man kunde have faaet Klarhed over, hvor den havde virket uheldigt, og taget en Forhandling op om Sagen for at komme til en Forstaaelse med de andre Partier derom. Der er tidligere blevet foretaget en brat Manøvre under denne Sags Behandling her i Tinget af den samme Mand, som i dette Øjeblik beklæder Indenrigsministerstillingen, just for at opnaa Tilslutning fra alle Partier, og jeg tror, det ogsaa i Fremtiden vilde være af Betydning, om en Lovgivning paa dette Omraade blev gennemført med Tilslutning fra Arbejdernes Repræsentanter paa Rigsdagen. Erfaringerne fra tidligere Tid gør det heller ikke sandsynligt, at Arbejderne vil stille sig saaledes, at der slet ingen Mulighed vil være for at faa en Forhandling taget op og gennemført med et positivt Resultat. Der kunde f. Eks. være Tale om at ændre den gældende Lovgivning om fortsat Hjælp og ekstraordinære Understøttelser i Retning af at sætte en Bestemmelse ind om, at visse Fag ikke kan faa Del heri. Der findes jo indenfor vort Erhvervsliv Omraader, hvor det er urimeligt at tale om ekstraordinær Arbejdsløshed, idet Arbejdsløsheden ganske simpelt skyldes, at der er uddannet flere i Faget, end der er Brug for under normale Forhold. Derved opstaar der en Arbejdsløshed, som kan komme over de Grænser, der sættes i Loven, og Loven kommer da til at virke urimeligt. Paa dette Punkt vilde man ganske sikkert kunne tage en Forhandling op. Jeg vil ligeledes pege paa, at der kunde være Tale om i en erhvervsmæssig set vanskelig Tid som den, hvori vi lever nu, at lade den ekstraordinære Hjælp tabe sin ekstraordinære Karakter, saa Tilstanden blev betragtet som ordinær, naar den havde været en vis Tid. Der kunde være Tale om med Hensyn til Bestemmelsen af det ekstraordinære i

Lovgivningen at skelne mellem Forsørgere og Ikke-Forsørgere i højere Grad, end man gør det nu. Der kunde være Tale om at ændre Bestemmelserne om Sæsonfag. Der kunde være Tale om at lade Tilskuddene fra Staten og Kommunerne til Fondene bortfalde, saaledes som det er foreslaaet af min Meningsfælle i det andet høje Ting, hvorved jo meget væsentlige, maaske lige saa væsentlige Beparelser som de, der opnaas efter Regeringens Forslag, vilde opnaas. Der kunde være Tale om at sætte en Bestemmelse ind om, at en Formue af et vist snævert begrænset Omfang udelukkede fra ekstraordinær Understøttelse. Der er noget urimeligt i, at Folk, der har en Formue paa 8 000—15 000 Kr., skal kunne faa ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, hvortil de ikke selv bidrager. Det rimelige vilde være, at de som andre Borgere, der mister deres Erhverv, men har nogen Formue, maatte bruge denne Formue for at slaa sig igennem eller for at komme ind i en anden Stilling. I Øjeblikket er det saaledes, at med de Formuer, som ligger indenfor Lovens Grænser, kan man købe adskillige Boelsteder, Husmandssteder, ja, Bøndergaarde.

Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) mente, at Pengeinstitutterne her i Landet i en enestaaende Grad holdt Haanden over Landbrugserhvervet i Modsætning til Industrierhvervet, at Landmændene fik Lov til at sidde ved deres Gaarde med store døde Prioriteter, og at Regeringen, hvis den vilde være konsekvent, skulde sørge for, at Pengeinstitutterne fik disse Prioriteter skaaret væk og nye Folk sat ind paa Ejendommene. Denne Opfordring har ikke megen Forbindelse med det virkelige Liv, idet desværre vist alt for mange Indehavere af Landbrugsejendomme har paa Fornemmelsen, at man vel viser Forstaaelse fra Pengeinstitutternes Side, men kun indenfor visse Grænser, hvorfor Virkningen ogsaa er baade Underhaandssalg og Tvangssalg i meget betydelig Mængde med Afskrivningen af Kapital, som Erhvervet ikke længere er i Stand til at forrente. Hvis det ærede Medlem fulgte med i, hvad der sker rundt om i vore Landsbyer for Tiden, vilde han være paa det rene med, at der her er et livligt Skred og Gled i Tingene, som han ikke behøver at ønske større. Saare mange Ejendomme gaar nu over paa andre Hænder til Priser, som svarer til det nuværende Niveau, og mange Gange til Folk, som er i Besiddelse af en Formue, der ligger under de Grænser, som er fastsat i denne Lov.

Endelig kunde der være Tale om at